července, tyto události vysvětlující. Jak nelze ani jinak očekávati, nejde tu zdaleka o kritiku, nýbrž pisatelé se pokoušejí s větším nebo menším zdarem a dosti pracně uvésti tyto skutky v soulad s právním řádem. Operuje se tu zase se známým pojmem stavu nouze, v němž se stát nalézal a jenž stojí nad zákonem (übergesetzlicher Staatsnotstand). Čin vůdcův se označuje buď jako svrchovaný výkon justice nebo jako pramen zákonného práva. Citujeme pro zajímavost, co napsal časopis německých advokátů »Juristische Wochenschrift«: »Rozhodnutí vůdcovo nikdy nemůže býti mimo zákon, poněvadž vůdce je sám vždy a stále novým tvůrcem zákona. Formalistům snad se nehodí do jejich systému, že pro nový zákonný stav nebyla ještě ražena výslovná zákonná norma — dnes je již tolik z vůle vůdcovy právem, co není ještě oděno formou »positivního práva, aniž byla jen dost málo porušena právní kontinuita, aniž mohl i jen vzniknouti pocit, že se něco děje »proti« právu . . .«

O otázce nařikatelnosti smíšených manželství arijce s nearijcem rozhodoval nedávno říšský soud německý. Podkladem bylo na tomto místě (Právník 1934, str. 404) uvedené kladné rozhodnutí vrchního zemského soudu v Karlsruhe. Říšský soud dospěl však k závěru opačnému. V rozhodnutí se uvádí, že nelze mluviti o omylu v podstatných osobních vlastnostech ve smyslu § 1333 něm. obč. zák., když druhému manželovi byl v době uzavírání sňatku nearijský původ druhé strany znám. Soud je vázán zákonem a uznati nařikatelnost smíšených manželství bylo by možno uznati teprve tehdy, kdyby byl zákon se zpětnou platností změněn.

Trestnost použití telefonního automatu vhozením pozměněné mince nižší hodnoty. Touto otázkou zabýval se nedávno říšský soud německý a rozhodl, že uvedené jednání není trestné. V úvahu přicházel v první řadě § 1 zákona z 9. dubna 1900, který postihuje trestem toho, kdo odnímá elektrickému zařízení cizí elektrickou výkonnost (Arbeit) prostřednictvím vodiče, který není určen k jejímu pravidelnému odběru z příslušného zařízení. Říšský soud však tohoto ustanovení nepoužil, poněvadž vhozenou minci nelze označiti za vodič, jehož prostřednictvím se odnímá elektrická síla. Soud neodsoudil však ani pro podvod, poněvadž nikdo nebyl oklamán, ani pro padělání peněz, poněvadž pachatel nedodával vhozené minci vzhled peníze vyšší hodnoty. Pokud jde o podvod, namítá se nikoliv neprávem, že odůvodnění zastávané říšským soudem platí nejvýše pro stanice automatisované. V německých časopisech bylo citované rozhodnutí ostře kritisováno a uváděno na doklad potřeby opustiti v trestním právu zásadu nullum crimen sine lege.